

dali, aby své věřitele zkrátili, a že žalobkyně o tomto jejich úmyslu věděla a dále též dovodil, že dle zjištěných okolností vědění o něm také musila. Tomu-li všemu tak, nejde na straně manželů K-ových o plnění pravého a splatného závazku, zákonu odpovídající a jen v případě úpadku dle Šu 30 a 31 konk. ř. odporovatelné, nýbrž o zúmyslné ztenčení majetkového fondu, na nějž byli věřitelé jejich odkázáni, za tím účelem, aby si manželé K-ovi na útraty věřitelů založili novou existenci. Uvažují-li se tedy veškerá ona jednání manželů K-ových v celé své souvislosti, nelze pochybovati, že tu jde o zkrácení věřitelů po rozumu Šu 2 čís. 1 odp. ř., a ježto i ostatní náležitosti odporovatelnosti po rozumu těchto zákonných předpisů jsou dány, právem byla žaloba vzhledem ke vznesené námitce odporovatelnosti zamítnuta. K vůli úplnosti se podotýká, že pro vlastní posouzení věci v tomto případě poměr příbuzenský nebyl rozhodující. Nemohlo býti proto dovolání vyhověno, a podotýká se jen ještě, že s hlediska Šu 2 odp. ř. jest nerozhodno, zda poškozovací úmysl dlužníků vztahoval se právě na vymáhajícího věřitele či na jiné, a zda pohledávka žalovaného byla zde již v době zkracujícího právního jednání dlužníková, či zda vznikla teprve později (§ 8 odp. ř.).

Čís. 4432.

Zmeškal-li zákonný zástupce nesvéprávné strany rok k ústnímu jednání, jest vynést k návrhu druhé strany rozsudek pro zmeškání.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1924, R I 958/24).

V řízení o uznání otcovství a placení výživného nedostavil se k prvému roku poručník žalujícího děcka. Návrh žalovaného, by vynesena byl rozsudek pro zmeškání, soud první stolice zamítl, rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by o věci dále po zákonu jednal. Důvody: Vývodům stížnosti nelze upřít oprávnění. Je-li žalující dítě zastoupeno poručníkem, vztahují se na ně podle Šu 5 c. ř. s. všechna ustanovení o stranách. Bylo-li tedy poručníkovi doručeno 22. srpna 1924 obeslání k roku na 5. září 1924 a poručník se přes to nedostavil, jest podle citovaného předpisu vydání rozsudku pro zmeškání podle Šu 396 c. ř. s. na místě (judikát čís. 233), neboť v řízení sporném jest jednání a opomenutí zástupce pokládati za jednání a opomenutí zastoupeného. Pro odepření rozsudku pro zmeškání, které se může státi jen z příčin Šu 400 čís. 1) až 3) c. ř. s., nebylo důvodu, a soudu nalézacímu na rozdíl od soudu poručenského nepřisluší, by zastupoval zájmy jedné strany, třeba by to byl chránělec (§§ 21 a 233 obč. zák. a § 2 nesp. říz.), kterýžto postup by odporoval stěžejním zásadám procesního práva. Bylo proto stížnosti vyhověti a bude věcí procesního soudu, by rozsudek vydal.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud právem zrušil usnesení první stolice a správně odvodnil své rozhodnutí. Poručník žalujícího dítěte zmeškal rok k ústnímu

jednání u procesního soudu. Toto zmeškání platí za zmeškání strany jím zastoupené, protože ustanovení zákona o stranách se vztahují také k jejich zákonným zástupcům (§ 5 c. ř. s.) a zákon neustanovuje výjimky pro následky zmeškání procesně nezpůsobilých stran (§§ 396, 442 c. ř. s.). Ta okolnost, že snad poručník nebyl poučen při podávání žaloby o právu žádati o zřízení zástupce chudých, nebo že byl nesprávně poučen o tom, musí-li se k jednání dostavit, nemění ničeho na tomto stavu. Procesní soud neměl tedy důvodu (§ 402 c. ř. s.), by odmítl návrh na vynesení rozsudku pro zmeškání. Ostatek se odkazuje stěžovatel na důvody plenárního rozhodnutí býv. nejvyššího soudu ze dne 22. června 1915, č. pres. 179, judikát č. 233, úřední sbírka 1656 a Právník 966/15, na něž již rekursní soud stručně poukázal.

Čís. 4433.

Poddlužníkovi přísluší právo k rekursu pouze co do platebního zákazu v usnesení exekuci povolujícím, nikoliv proti usnesení o přikázání pohledávky k vybrání. Vznikly-li neoprávněným zasažením poddlužníka vymáhajícímu věřiteli útraty, jest poddlužník povinen, by mu je nahradil.

Přikázání k vybrání pohledávky, od jejíhož zabavení neuplynulo do vyhlášení úpadku 60 dnů, nelze povolití za řízení úpadkového, třebaž bylo za ně žádáno již před vyhlášením úpadku.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1924, R I 962/24).

Ku vydobytí peněžitě pohledávky proti Robertu T-ovi byla usnesením ze dne 24. května 1924 povolena vymáhající věřitelce exekuce zabavením pohledávky dlužníka proti firmě J. Platební záповěď byla doručena poddlužnici dne 26. května 1924. Dne 19. července 1924 vyhlášen byl na jmění Roberta T-a úpadek. K návrhu vymáhající věřitelky přikázal soud první stolice usnesením ze dne 11. srpna 1924 navrhovatelce k vybrání pohledávku, zabavenou usnesením ze dne 24. května 1924. K rekursu poddlužnice a správce úpadkové podstaty rekursní soud návrh vymáhající věřitelky na přikázání pohledávky k vybrání pro tentokrát zamítl. Důvody: Stížnostem nelze upřít oprávnění. Dle ustanovení §u 305 ex. ř. předpokládá přikázání zabavené pohledávky k vybrání, že pohledávka předem byla zabavena, neboť jen zpeněžení zabavené pohledávky jest přípustno. V tomto případě byla ovšem pohledávka, o jejíž přikázání ku vybrání bylo žádáno, usnesením ze dne 24. května 1924 zabavena. Zabavení toto dle ustanovení §u 294 ex. ř. dlužno pokládati za vykonané doručením platební záповědi poddlužnici, což stalo se dne 26. května 1924. Ježto usnesením ze dne 19. července 1924, tudíž před uplynutím lhůty 60 dnů od výkonu zabavení vyhlášen byl na jmění strany povinné úpadek, který dosud skončen nebyl, nutno dnem vyhlášení úpadku exekuční zástavní právo, jehož vymáhající strana na pohledávce povinné straně proti poddlužnici příslušející nabyta, pokládati za uhaslé (§ 12 konk. ř.). Nemohlo proto po tomto dni býti již povoleno přikázání pohledávky k vybrání, jak se stalo napadeným usnesením. Se zřetelem na tyto důvody a vzhledem k tomu, že zahájené úpadkové řízení nebylo ještě skončeno a že opětne obživ-